

Museu Picasso

la Urbana van fer-me entrar al cos, vaig aprovar els exàmens i som-hi. Això era els anys cinquanta.

M.S: I les patilles i el bigoti?

El Papitu fa una cara sorneguera i riu molt a gust.

J.L: Doncs, la idea va venir d'una desfilada en què hi havia uns guàrdies civils, uns portaven patilles llargues, d'altres mostatxo, i, jo vaig dir-me; jo seré una Guàrdia Urbà diferent. Oi que Barcelona és Cap i Casal de Catalunya i, els urbans son la representació de Barcelona arreu, doncs jo, en deixaré patilles i bigoti i seré diferent als altres guardies. I així va ser. Des de les hores que ja no me les tret.

M.S. La seva família estaria d'acord amb aquesta decisió?

J.L. Bé, doncs, si i no. Les meves filles deien papa, aquest bigoti... Be, sí, al final s'hi van acostumar. Jo feia molt de goig, sobretot a les gales. La meva dona, pobreta, es feia un fart de

rentar i planxar aquelles gerrerres blanques.

M.S: Vostè també va fer d'urbà a Andorra.

J.L: Sí, va ser cosa d'en Porcioles que aleshores era l'Alcalde de Barcelona. Andorra no tenia prou agents pel trànsit, sobretot els dies de festes i va fer-se un conveni de cooperació, crec que és així com en deien, i a mi va tocar-me anar durant molt de temps a regular la circulació. Ara alguna vegada hi he anat i, encara hi ha andorrans que encara em recorden, clar pel bigoti i les patilles.

M.S: També va anar en representació de Barcelona a altres països. Vostè va arribar a ser l'urbà insígnia de Barcelona. Volia ser diferent i va ser-ho.

J.L: Be, sí. L'anada a altres països... si tens raó. Vaig anar a Anglaterra a Glasgow però va ser una cosa d'una associació, la I.P.A., de guàrdies anglesos. D'alguna manera, sí, que era un guàrdia representant de la ciutat de Barcelona, però... no recordo... Bé, el que compta és que vaig anar allà pels meus bigotis, en aquesta foto pots veure que porto la guerrera d'urbà de barcelona i el Salocof d'un guàrdia anglés. El tinc molt ben guardat.

Es posa a riure. Un riure que amaga experiències agradablement viscudes.

M.S: Però, no sempre va estar dirigint el transit. Jo recordo haver-lo vist, també, en algun Museu de la ciutat.

J.L: Sí, resulta que els que manaven a finals dels seixanta, van

decidir que no volien que estiguessin al carrer els guàrdies que tenien més de cinquanta anys. Quan va arribar el moment van destinar-me al museu Picasso. Mira aquesta foto, estic al costat d'un dels quadres. També vaig passar-ho bé. Jo sempre he volgut que en el meu entorn no hi haguessin problemes i que tothom, estigués bé. He anat sempre amb honestat i fent les coses el millor possible. Crec haver-ho aconseguit... com a mínim ho he intentat.

M.S: Durant aquests anys de jubilat, com els ha passat? s'ha avorrit o bé ha fet alguna activitat?

J.L: Avorrir-me? No!, de cap manera. Quan vivia la meva dona, fèiem viatges d'aquests de l'Insero anàvem al casal que té la Guàrdia urbana allà al passeig del Born pasejàvem... i anàvem al casal de la Caixa. Ara també hi vaig, però no és igual. Com veus estic sol tot i que les meves filles vénen cada setmana i m'arreglen, és a dir que porten el menjar renten la roba etc. Però des què la meva dona va morir les coses no són iguals. La trobo a faltar molt. Bé, però no ens posem tristos. Com veus aquí tinc aquesta bicicleta estàtica i cada matí faig esport, vaig al casal, també faig piscina tot i que he tingut de deixar-ho perquè el clor en perjudica la pell.

Amb en Pepito podríem estar parlant molt, doncs té corda per estona i vivències per no acabar. Les seves patilles i bigoti van marcar tota una època en la Guàrdia urbana i quan es recorda la Barcelona dels anys cinquanta i seixanta ell és l'Urbà per antonomàsia. ■